

Ardèche, Gardon, Hérault, Tarn, Rhein

10. - 19. srpna 2001

Účast: Pavel a Helča K. s Kájou, Helča S., Karel, Tomáš a Alena J., Martin a Dáša

Pátek 10. srpna 2001 (odjezd z Prahy): Letos vůbec poprvé jsme se v rámci LDF vydali na vodáckou akci za hranice Česka, kterou jsme realizovali v rámci zájezdu „Kaňony a řeky jižní Francie s kaňonem Tarn“ od Vodáckého a turistického centra Honza.

Odjezd byl naplánován na pravé poledne ze stanice metra Radlická, odkud se letos vyrazilo i na tábor do Borovan. Nyní nám ale počasí na úvod moc nepřálo, neboť hustě pršelo. Náš příjezd do místa odjezdu připomínal tak trochu stěhování národů. Auta jsme měli doslova napěchovaná četnými taškami, batohy, vaky či kartony nápojů. Nutno podotknout, že velkou část tvořily zásoby jídla a pití. Drtivě jsme tak zastínili ostatní účastníky zájezdu, kteří zřejmě nepapali tak rádi jako my. Záhy jsme tak zaplnili naši bagáží nejen většinu zadní pětisedačky, ale i velkou část zavazadlového prostoru.

Konečně jsme vyrazili a to byl pokyn pro vybalení doma připravených housek se šunkou, řízečků či jiných dobrot. Než jsme sjeli z Radlické na Smíchov, což bylo asi tak během pěti minut, Alena se začala dožadovat zastavení na čůrání a naznačila tak ostatním účastníkům, že si nemusejí s touto problematikou dělat starosti, neboť ona zajistí zdravotní pauzy v dostačujícím intervalu. Krom nás, dvou řidičů Vašíků a průvodců Ivy a Zdeňka s námi cestovali ještě dva kolaři a dalších asi dvacet vodáků.

Odpoledne v autobuse jsme si krátili čtením, hraním her, ale samozřejmě i popíjením rumíčku lékařského. Abychom se příliš nezdržovali, urychlili jsme jeho konzumaci hrou Bumbác.

Přejeli jsme hranice s Rakouskem a přes noc pokračovali dále.

Sobota 11. srpna 2001 (cesta do Francie): Cesta skrz Rakousko byla dlouhá, a tak jsme se snažili, pokud se to tak dá nazvat, co nejvíce spát. Nebylo nám však přáno prožít poklidnou noc. Při krátkém průjezdu přes výběžek Německa jsme u jedné z benzínek učinili pravidelnou čtvrthodinovou čůrací pauzu. Jenže během ní zjistil Vašík prasklinu v hydraulice a musel se dát do výměny jakési hadice. To se podařilo, jenže když se něco sere, tak je to většinou v páru. Takže když jsme si mysleli, že se konečně pojedeme, zjistili řidiči, že došlo k další, bohužel závažnější poruše spojky. Začaly se řešit nejhruznější scénáře, kdy to dost dlouho vypadalo dokonce na čekání na nový autobus. Nakonec za pomoci žlutých andělů byla provedena oprava „za 250 DM bez účtenky, nebo za 500 DM s účtenkou“. U benzínky jsme tak ale byli nuceni celkem strávit asi pět hodin. Bohužel stále pršelo, takže ani nešlo se někde rozvalit na trávě. Museli jsme se tak vnutit do přilehlého bufetu, kde se nám podařilo obsadit stůl. Abychom u něj neseseděli jen tak, nezbylo než občas zakoupit naprosto nechutné hnusné kafe, či jiné levnější záležitosti. Z nouze jsme začali hrát karty, což se ale nelíbilo personálu, takže jsme zbytek času pak nějak protrpěli.

Konečně byl autobus opraven a opět jsme vyrazili. Projeli jsme zbytkem Rakouska, a pak celým Švýcarskem, kde jsme byli šokováni tím, jak zde bylo absolutně vše nepřírozně uklizeno. Popadané větve v lese naskládány pod stromy podle velikosti na hromádky, všechny louky posekány a doslova vyluxovány. Na rakousko-švýcarských hranicích nás pobavil

Tomáš, který nemohl najít pas. Důležitě se tvářící celník, přestože při průchodu autobusem všechny kontroloval, si toho ale naštěstí nevšiml.

Alena se také úspěšně vnutila řidičům do jejich aparatury se svojí kazetou filmové hudby z Pelíšků a Rebelů a nutno dodat, že během celého týdne jsme si ji vyslechni mnohokrát. Hitem se stala zejména píseň „Šu, šu, šu“, kterou jsme si pak notovali do omrzení.

Jakmile jsme vjeli do Francie, začalo se výrazně vylepšovat počasí. Po celodenní cestě jsme pak konečně k večeru dorazili do kempu St-Martin u řeky Ardèche, tedy do místa, kde jsme zítra měli končit svou plavbu.

Bylo hezky, a tak jsme zvažovali nocleh pod širákem, nakonec jsme si ale stany postavili, spíše však proto, abychom měli kde mít zítra přes den schované věci.

Večer jsme se zašli ještě vykoupat do řeky nad nedaleký jez. Všichni krom Pavla a Helči K. také vyrazili na vycházku do městečka a po návratu jsme pak společně krátce poseděli u svíčky nahrazující nám ohýnek. Únava z cestování ale byla silnější, a tak jsme šli spát poměrně brzy.

Neděle 12. srpna 2001 (Ardèche; Vallon-Pont-d'Arc – St-Martin; cca 32 km): Díky zdržení při poruše autobusu nás dnes čekala trasa, kterou jsme původně měli jet dva dny. Proto jsme museli vstát a posnídat již velmi brzy, neboť odjezd autobusu do startu naší plavby, Vallonu, byl naplánován již na 7:30. Cestu nám zpestřila vyhlídka z oken autobusu na kaňon a krátká zastávka „pro fotografie“. Jeli jsme totiž po silnici stoupající a klesající po vysokých skalách kaňonu řeky Ardèche. Zde konečně ti, co byli na tomto zájezdu poprvé, měli možnost začít vnímat, o co tu jde. Kouzlo francouzských řek není v rychlosti a dravosti, ale především v členité krajině se zvrásněnými horskými hřbety, s úchvatnými hlubokými kaňony a divokými skalními soutěskami, kterými protékají. Toky jsou průzračně čisté a teplé - doslova vybízející ke koupání.

Po vyložení kánoí, jsme museli vylosovat šťastlivce, kteří dnes pojedou ve třech plastových vydrách, jež byly jízdními vlastnostmi jakž takž přijatelné. Na ostatní totiž čekaly těžké červené nepohyblivé kyblíky Rotomod a Oxigena. Zájemců bylo šest a proto jsme bez váhání šli do stříhání, jenže po dvou nerozhodných kolech to jedna z losujících, námi pohotově přejmenovaná na „Ploštici“, nevydržela a se slovy: „Takhle to nejde, já na to mám vysokou školu,“ šla lámat stébélka. Pochopitelně prohrála a všechny tři vydry pro dnešek připadly naší skupině.

Vypluli jsme a stejně jako v autobuse jsme po dohodě s Ivou vytvořili zadní voj. Plavba byla dlouhá, ale zhruba 25 kilometrů jsme projeli v naprosté pohodě. Řeka sice až na několik míst moc netekla, ale zase jsme se mohli báječně koupat při zastávkách určených na osvěžení, nechávat se unášet na vestách, vrhat se do nádherně teplé vody, kochat se pohledem na neskutečné panoráma vápencových stěn zdvihajících se všude kolem nás, na monumentální skalní oblouk, sjet si čtyři exponovaná místa, hřát se na sluníčku, popíjet Hu-Hu a Fru-Fru, zkrátka si to pořádně užít. Tím, že jsme vyjeli brzy ráno, jsme se poměrně slušně vyhnuli i masám francouzských „vodáků“, kterých zde jinak bývá opravdu až přespříliš.

Závěr dlouhé cesty byl však již dost únavný, zejména proto, že řeka zde téměř netekla a posledních několik kilometrů před St-Martin byl absolutní volej. Vildova teorie: „Když řeka teče pět kilometrů v hodině, tak aniž bych hrábnul, musím ujet za hodinu pět kilometrů,“ zde rozhodně nefungovala. Ba co víc, když jsme přestali pádlovat, tak jsme začali pomalu plout zpět. Na Arděchi vůbec voda proudila pro českého vodáka, zvyklého na mělké řeky se svažujícím se dnem a až na nějaký ten vratiproud pod jezem kupředu plynoucí vodou, neobvykle. Zde byla řeka hluboká, vápencové útvary různě podemleté, a tak voda proudila kdesi v hlubinách, ale na hladině byla nečekaně stáčena skalními převisy. Taktéž v místech, kde tekla prudce, nenesla lodě od skal, ale naopak je nebezpečně táhla pod ně.

Nelze nezmínit i několik cvaknutí, ke kterým došlo. Řeč není o francouzských neumětelích, kteří neumí pádla ani držet, natož s nimi udělat nějaký kloudný záběr, spoléhajíc přitom na stability plastových „kačen“, ale o dvojím koupání Martina a Dáši a jednom Tomáše a Aleny. U obou posádek k tomu došlo na jednom z exponovaných úseků v místě, kde je uprostřed zúžené řeky mohutný balvan. Proud ho neobtéká, ale nese kánoe přímo na něj. Zpravidla následuje prudký náraz do kamene a cvaknutí, a tak tomu bylo i v jejich případě. Zde jsou i pláže nudistů, přesněji řečeno to vypadalo na pláže bukvic. Pavlovi to nedalo a zeptal se Helči: „Co myslíš, že by udělali, kdybych jim zazpíval šu, šu, šu?“ Raději to ale nezkoušel. Na závěrečném nekonečném „Lipnu“, kdy se již kaňon rozestoupil, se naše koncová formace rozpadla na jednotlivé kánoe. Přesto jsme si ale mohli alespoň spravit chuť zdoláním jezu v St-Martin. Bylo možné jej sjet šlajsnou, což většina výpravy učinila, ale Karel s Helčou S. - ti dokonce dvakrát, když si kánoi znovu vytáhli nad jez - a Pavel s Helčou K. zvolili trasu u pravého břehu, kde bylo pět nebo šest schodů asi tři metry dlouhých a půl metrů vysokých, po nichž se voda divoce valila dolů. Byla to opravdu nevšední lahůdka, a nikdo z nás nic podobného ještě nesjížděl. Později jsme se ale dozvěděli, že se pravděpodobně jedná o jakousi vodní cestu pro ryby, kterou se s kánoemi nesmí projíždět. Večer byl po namáhavém dni podobný jako včera. Krátká vycházka do města a pak zalehnutí pod širák.

Pondělí 13. srpna 2001 (Gardon; Collias – Pont du Gard; cca 6 km): Odjezd byl dnes posunut o jednu hodinu na 8:30, na druhou stranu jsme museli sbalit stany, takže jsme si moc nepolepšili. Po naložení věcí do autobusu jsme jím se zastávkou na nákup v supermarketu v Remoulins přešli do Colliasu u řeky Gardon, kde jsme složili a zanechali lodě. Pak jsme jeli autobusem do Sanilhacu. Odtud jsme se vydali na pěší výlet zpět do Colliasu. Trasa dlouhá devět kilometrů vedla nejprve krátce podél vinice, kde jsme bezostyšně odebrali vzorky hroznů, a pak jsme sestoupili kamenitou stezkou mezi jižní vegetací, v níž nechyběly tymián a jiné provensálské byliny, k řece Gardon. Záhy jsme také dospěli k jeskyni la Baume, ve které však nebylo co ke shlédnutí. Pod ní a nedalekým jezem jsme zastavili na polední pauzu na oběd a vykoupaní se. Řeka byla díky četným podzemním pramenům v těchto místech velmi studená, navíc přístup do ní byl po kluzké skále, která rozhodně neumožňovala nějaké osmělování. Takže nejlepší bylo do ní skočit pěkně zostra.

Vápencovým kaňonem po cestě vedoucí většinou ve stínu stromů jsme poté pokračovali ke Colliasu. Kaňon byl rozžhavený, takže jsme museli často doplňovat tekutiny, máčet si v řece čepice či trička, nebo se v ní přímo koupat. Voda byla průzračná, ale místy v ní rostly řasy. S úžasem jsme sledovali početná hejna vzrostlých ryb, která se v ní proháněla.

Po dosažení Colliasu jsme pokračovali v kánoích po Gardonu. Zde již byla voda teplá, a tak jsme několikrát zastavili na výtečné osvěžující koupání. Nejlepší byla delší zastávka pod jezikem, kde jsme lodě vytáhli na kluzkou skálu, z níž jsme skákali šipky, shazovali se do vody či sjížděli na vestách jez. Poté, co jsme se dostatečně vyřádili, jsme odstartovali tak, že jsme na skále našli do kánoí a odtud z ní sjeli jako po skluzavce. Lodě se přitom do vody doslova zapíchly, čímž vytlačily vlnu, která zejména hmotnější háčky pěkně zalila.

Zde je třeba též uvést, že již předtím se Karel s Helčou S., jedoucí dnes poprvé na vratké laminátové deblovce metují, dvakrát cvakli, i když to bylo spíše z blbnutí. Zato Martin se rozhodl, že si vyzkouší takzvané „vegetění na háčku“, takže si prohodil místo s Dášou a rozvalen ve špici lodi se nechal nevěřicně okukovat posádkami lodí cizinců.

Zanedlouho jsme dopluli k cíli naší cesty v Pont du Gard, kde byla řeka přemostěna 49 metrů vysokým tříschodovým akvaduktem postaveným Římany a přistaveným mostem z napoleonských dob. Během asi půlhodinové zastávky si někteří z nás šli zaskákat z vysokých skalisek, jiní se jen tak koupali.

Zbývalo už jen naložení lodí na přívěs, jejich podvěšení a přigumicukování. Tuto každodenní činnost jsme zvládli s pomocí výtečně vychlazených plechovkových gambrinusů zakoupených z bohatých zásob řidičů. Stalo se to později takovým malým rituálem, že vždy, když jsme zmožení horkem dojeli, ale i jindy, tak jsme se srovnali tímto božským mokem.

Večer jsme dojeli do Avignonu a postavením jednoho stanu na uschování bagáže rozbili tábořiště na vyhrazené terase obehnané živým plotem. Spolu s řidiči jsme pak vyrazili do města. Nemohli jsme samozřejmě minout papežský palác, náměstí plné pravých kejklířů, flašinetářů a lidových umělců, či vynechat projížďku na osvětleném patrovém kolotoči, kde jsme se bez jakýchkoliv rozpaků usadili na koníčky.

Poté jsme ještě poseděli na zahrádce jedné z restaurací, kde jsme si pochutnali na zmrzlinových pohárech a popili osvěžující vodu, kolu, pivo a tequila. Zdrbli jsme taktéž dvě prudičky z řad našich spolucestujících - Ploštici a Carevnu.

Po návratu jsme již jen krátce poseděli u autobusu, ale protože v tomto obřím kempu se úzkostlivě dodržoval noční klid, na což dohlíželi místní hlídači, nezbylo než se odebrat spát pod širák.

Úterý 14. srpna 2001 (Středozemní moře; Stes-Maries-de-la-Mer): Již včera se domlouval, byť přitom Carevna prudila trochu víc, než je zdrávo, program na dnešní dopoledne. Původně byl plánován odjezd na devátou a dvouhodinová zastávka ve středověkém městě Aigues Mortes, jenže Ploštice protestovala, že si chce prohlédnout Avignon ve dne, až budou otevřená muzea. Při hlasování jsme ji spolu s několika jinými lidmi nenápadně podpořili. Pochopitelně nám byla muzea ukradená a chtěli jsme se jen pořádně vyspat.

Po „prohlídce města“ jsme tedy dnes odjížděli až v 11 hodin směrem k pobřeží Středozemního moře. Nikdo neprojevil zájem splouvat několik kilometrů deltou Rhôny, jak zněla jedna z možných variant strávení dnešního dne, a všichni dali přednost pobytu u moře u idylického města, známého poutního místa Stes-Maries-de-la-Mer. Cestou jsme z oken autobusu shlédli ohromné množství plameňáků či divoké koně, jimiž je zdejší národní park Camargue proslaven.

Moře bylo čisté a teplé, bylo krásně, váł lehký větřík a hladinu čeřily příjemně houpající vlnky, takže jsme si opět nádherně užívali. Po několika náročných dnech to byla taková přesně se hodící relaxace. Polehávali jsme na pláži, sbírali mušličky a zase se koupali a koupali. V jeden okamžik se ukázalo, že Martin je rozený paparazzi, když se rozhodl pořídit si fotografii holek opalujících se bez horního dílu plavek. Jenže technika selhala, a tak jsme se jen mohli pobavit jeho lamentováním: „Sakra! Došel mi film!“

Po osprchování se v bufetu jsme zde zaúpěli při pohledu na dvě Francouzky, které si objednaly obrovské talíře jakýchsi výtečně vypadajících mořských raků s hranolkami, aby je zanedlouho téměř netknuté nechali odnést, protože už to bylo jejich druhé jídlo, a už ho do sebe nemohly dostat. Pak jsme se vydali do města. Kája trochu poskakoval, protože si spálil zadek, ale to nebránilo, abychom prolezli krámky a nakoupili nějaké ty drobné suvenýry pro příbuzné. Zato Alena pojala nakupování ve velkém stylu a téměř jí nestačily tašky.

Na spaní jsme večer přešli na místo kdesi mezi Aniane a la Boissiere. Zde jsme zabivakovali ve volné přírodě. Po večeri a „rozestlání“ jsme se sesedli kolem svíčky a konečně došla řada na kytaru. To přilákalo i některé družnější spolucestující, takže hra nezůstala jen na Pavlovi, či Tomášovi, ale brkl i Jarda. Karel začal „vařit“ z mohutného melounu melounovou polívku, pečlivě přidávajíc všechny potřebné ingredience. Na náš večerní „dýchánek“ dorazil taktéž Jirka, bratranec Hujerů - Jeníčků, žijící v Montpellieru, se svojí přítelkyní. Moře chlastu, které jsme ten večer vypili či snědli v melounovce nejvíce zničilo mladého řidiče Vašíka, který pak v noci - vykloněný z úložného prostoru autobusu, kde spal - názorně demonstroval vtip o tom

zvracejícím člověkoví, kterému náhodný kolemjdoucí zúčastněně řekne: „Máte pravdu, kdo by se s tím sral.“

Středa 15. srpna 2001 (Hérault; la Conque – asi 3 km před St-Guilhem-le-Désert; cca 16

km): Další řekou, kterou jsme měli ve svém nabitém programu, byl Hérault. Již asi v 8:30 jsme vyrazili autobusem na start dnešní trasy. V la Conque byl přístup k řece opravdu velmi krkolomný. Kánoe jsme totiž museli stáhnout z místa, kde řeku přetíná ve výšce několika desítek metrů most, k čemuž jsme využili jakéhosi betonového koryta, z jedné strany lemovaného schody. V minulosti byla pod jeho vyústěním hromada pneumatik, takže loď bylo možné spustit dolů jako po nějaké skluzavce, a pneumatiky zbrzdily jejich sjezd. Nyní jsme je ale museli spouštět tak, že jsme je přidržovali, když jsme vedle nich sestupovali po schodech. Jen Carevna se neustále třásla, že by mohla přijít o fialovou kánoi Dag, kterou si hned první den přivlastnila, a pobízela ostatní, ať jí pošlou. Takže kánoe nakonec sjela asi polovinu trasy bez přidržování a Carevna měla dole co dělat, aby uskočila a nebyla smetena.

Řeka Hérault tekla lépe než Ardèche nebo Gardon a okolím byla nám, českým vodákům, trochu bližší. Skály po obou stranách nebyly v úseku naší jízdy tak vysoké a navíc byly oba břehy poměrně hustě zarostlé vegetací. Byla ale krásně teplá, čistá a místy hluboká, což nám opět umožnilo časté koupání a v místě jedné zastávky taktéž parádní zaskákání si ze skály.

Rozdíl byl také v tom, že zde bylo mnohem méně jiných turistů. Přesto jedna z lodí způsobila Pavlovi s Kájou nemalé problémy v místě, kde se řeka zúžila a krátká peřej protékala podél pravého břehu, z něhož se nad ní naklánělo mohutné křovisko. Na konci peřeje se cvakla cizí kánoe, která zcela ucpala jediný možný průjezd. Pavel s Kájou zrovna najížděli do peřeje a ve snaze změnit prudce směr uvízli na kameni, který je navíc otočil do protisměru. Po chvíli, kdy se průjezd peřejí uvolnil, jim nezbylo než se odrazit, větší část splout pozadu a otočit se až před výjezdem. Pavel pak s ulehčením zamachroval: „Frajeři to jezděj pozadu“.

Ve stejném místě za nimi jedoucí Karel s Helčou K. spatřili v křoví zavěšenou vestu, dle reklamy na zádech patřící nějaké francouzské půjčovně.

„Super! Máme vestičku,“ zaradovala se Helča poté, co si pro ni poslala Karla - sama by se asi v proudu neudržela. Její radost netrvala dlouho, neboť se ukázalo, že Alena jedoucí chvíli před nimi ve stejném místě ztratila svou vestu, takže jsme nalezenou vyměnili za ztracenou.

Dojeli jsme do cíle dnešní trasy a vynosili kánoe k autobusu, kde jsme je naložili na přívěs. Pobaveně jsme přitom sledovali, jak auto z místní půjčovny se náhle rozjelo a na dlouhém laně za ním přivázaném vytáhlo do asi stometrového kopce jako mašinka vagónky čtyři nebo pět lodí.

„To je technika,“ poznamenali jsme uznale.

Pak jsme se ještě zastavili na místě s vyhlídkou na Ďáblovu rokli a delším přejezdem pokračovali dál směrem ke kaňonu Tarn. Cestou jsme též doplnili v místní stáčírně zásoby vína.

Kemp v les Vignes v kaňonu Tarn nás zaujal hned při příjezdu. Všude kolem se vzpínaly vysoké skály, proti kterým se vše zdálo tak malinké. Kemp byl v prudkém svahu a na plošinu, která nám byla vyhrazena, nám naštěstí vyvezl bagáž traktůrek. Měli jsme zde strávit dvě noci, a tak jsme si raději postavili stany. Zanedlouho se ukázalo, že to bylo prozíravé. Když jsme se totiž vydali na večeri do bufetu, začalo pršet. Naštěstí jsme přišli právě včas, abychom mohli zabrat místa v zastřešené místnosti dřívě, než se dovnitř nahrnuli lidé ze zahrádky. Pak jsme povečeřeli steaky s hranolkami či pizzy, připravené na rožni, a popili víno.

Čtvrtek 16. srpna 2001 (Tarn; Ste-Enimie – asi 3 km před les Vignes; cca 20 km): Dnes jsme konečně měli možnost poznat vodácky nejzajímavější řeku z těch, které jsme během naší

dovolené sjížděli. Škoda jen, že se počasí zhoršilo a celý den více či méně poprchávalo. Naštěstí i přitom bylo poměrně teplo, ale přesto jsme byli nuceni vytáhnout pláštěnky.

Dopoledne jsme autobusem přešli po silnici - doslova vtesané do skály - proti proudu řeky do romantické kamenné vesničky Ste-Enimie. V průběhu cesty jsme si vyslechli legendu o princezně Enimie, s níž je historie kaňonu Tarn spojena. Pak již jsme měli během asi hodiny možnost se po vesnici projít a obdivovat zdejší nenapodobitelnou architekturu, když všechny domy byly postaveny z kusů kamene, stejně tak jako v dalších vesničkách, jež jsme pak během dne při plavbě míjeli.

Řeka Tarn v dnešním asi 20 kilometrů dlouhém úseku docela tekla, i když to nebyla žádná divočina. Neustále se ale střídaly četné malé peřejky v zákrutách Tarnu, a my měli stále co si vychutnávat. Pastva to ale byla nejen pro naše vodácké duše, ale i pro oči, neboť kaňon byl zkrátka úžasný. Kolem nás se tyčily vysoké a mohutné skalní útvary. A právě pohled na ně z řeky byl nepopsatelný. Také Tarn byl plný hejn ryb, což v některých z nás vyvolávalo představy plných talířů.

Na krátké občerstvení jsme také zastavili ve vesničce Saint Chely, kde jsme si prohlédli menší vodopád a svatyni vtesanou do skály.

Opět je třeba zmínit cvaknutí, jehož aktéry se po zpočátku nevinném laškování stali Žlouti a Jesici. Dnes to ale díky nevlídnému počasí a chladnější řece nebylo nic závidění hodného.

Až do les Vignes jsme bohužel nemohli dojet, neboť asi tři kilometry před ním byla soutěska přehrazena závalem, jenž znemožňoval plavbu kánoemi. Takže tento kousek jsme museli dojet autobusem.

Večer se nám naskytl neskutečně krásný pohled, když kdesi mezi mraky prosvítlo zapadající slunce a asi na minutu ozářilo vrcholky hor, které jakoby se v tom pošmournu všude kolem nás náhle zlatavě rozsvítily. Ještě více ale šokovala celou výpravu Helča K., když začala připravovat k večeři opékaný luncheonmeat s hranolkami. To ale nebylo vše, neboť na večerní posezení u stanů připravila výtečné topinky. Ty jsme schroupali při jakémsi dýchánku na rozloučenou konaném mezi stany. Na řadu opět přišla kytara, což po půlnoci někteří prudiči snášeli poměrně těžko. Carevna a jakýsi Frantík měli problém, ale byl to jen jejich problém.

Pátek 17. srpna 2001 (Tarn; les Vignes – le Rozier; cca 10 km): Předpověď na dnešní den slibovala zlepšení počasí, ale po nočním vydatném dešti to ráno nevypadalo nijak povzbudivě. Naopak, když jsme začali balit, déšť ještě zvýšil svoji intenzitu. Takže stany jsme balili zcela promoklé, díky čemuž vážily dvakrát tolik, co jindy. Ještě v době, kdy jsme stáhli lodě k řece a většina z nás vyplula proti proudu na obhlídku závalu, bylo počasí velmi špatné. Asi čtvrtina výpravy proto rezignovala na dnešní plavbu. Pak se ale v šedi oblohy znenadání objevila malá bleděmodrá skvrna.

Vypluli jsme a počasí se během několika málo minut jako mávnutím proutku změnilo. Nejenže zcela přestalo pršet, ale mraky úplně zmizely, obloha byla blankytně modrá a slunce naplno svítlo a krásně hrálo.

To jsme ale již přijížděli k nedalekému jezu, který se zdolával po dřevěné šupně podobné Herbertovu. Rozdíl byl v tom, že na rozdíl od Vltavy, zde se pod šupnou proud, jenž nejprve řádně zalil háčky, prudce stáčil doprava. To se stalo osudným pěti posádkám, mezi nimiž byli i Jesici, Karel s Helčou S. a Helča K. s Ivou, kteří se cvakli stejně jako pak později na jiném místě Žlouti.

Pod jezem začínal nejlahůdkovější úsek celého týdne. Deset kilometrů toho nejlepšího, co jsme si jen mohli přát. V podstatě se jednalo o nekonečnou peřej protkanou různě obtížnými místy. Od příjemně šplouchajících vlnek, přes zurčící peřejky, až po velmi exponované úseky, kde jsme museli v proudu rozbíjeném balvany a skalami v toku řeky proplouvat jedinými možnými místy, kdy každé zaváhání mohlo skončit cvaknutím.

A právě pod nejnáročnějšími úseky jsme zastavovali a do omrzení se zde nechali proudem unášet na vestách. Bylo to neskutečně skvělé!

Pod jednou z nejnáročnějších peřejí jsme všichni zastavili a s poťouchlým napětím a připravenými fotoaparáty čekali na průjezd Karla a Helči S., kteří měli v té době již dosti upito, ba dá se říci, byli nalití jako slívy. Jenže oni za zpěvu: „Já mám kocábku náram, náram, já mám kocábku náramnou...“ propluli jen s menším rozkýváním kánoe. Všichni jsme zklamaně schovali foťáky.

I dnes jsme měli možnost se kochat pohledem na okolní krajinu. Soutěska sice nebyla tak úzká jako včera, ale skály byly zase ve své spodní části porostlé vegetací, z níž výše vystupovaly skalní útvary těch nejfantastičtějších tvarů. Jakoby kdesi v mracích byla jakási skalní nebeská města. V korytě řeky pak byly navaleny četné menší či větší kamenné masívy, které často doslova vyrůstaly z hladiny. To vše v kombinaci s nádherným počasím nám poskytovalo nezapomenutelné zážitky.

To se již ale blížilo asi to nejlepší a nejkomičtější cvaknutí nejen dnešního dne, ale i celého týdne. Jeho aktéry se stali Tomáš a Alena, kteří se svojí kánoí najeli na kámen takovým způsobem, že loď drahnou chvíli mířila vzhůru jako raketa. Zábavný byl i Alenin výkřik „Tomášííí...“, který cvaknutí předcházel. Není divu, že tento kousek byl po zásluze oceněn Ivou při jejím závěrečném hodnocení celého zájezdu.

Po příjezdu do le Rozier jsme naložili loď a pak zamířili zpět do Česka. Ještě předtím jsme se zastavili ve městě, abychom v supermarketu utratili zbylé peníze. Většina z nás nakoupila různá vína či sýry. Helča K. také podstoupila nečekaně komplikovanou cestu s cílem zakoupení cigaret, jež si včera půjčila od Tomáše se slibem dnešního vrácení. Jenže ve Francii na rozdíl od nás toto zboží nevedou ani v supermarketech, ani u benzínky, ale pouze ve specializovaných prodejnách.

Vyrazili jsme tedy směrem ke švýcarským hranicím a celou noc pak strávili v jedoucím autobuse.

Sobota 18. srpna 2001 (Rhein; Stein am Rhein – Schaffhausen; cca 20 km): Ráno jsme zastavili na břehu horního Rýna. [Rýn](#) i ve svém horním toku byl již mohutnou řekou, kterou brázdily četné lodice a parníky. Tekl velmi rychle, odhadem asi deset kilometrů v hodině a Vildova teorie zde poprvé platila beze zbytku, což jsme měli možnost si záhy ověřit. Po snídani jsme vypluli, přičemž trasu v rovném širokém a mohutném proudu nám určovaly značky na sloupech umístěných uprostřed řeky. Ty nás nutily neustále kličkovat mezi pravou a levou částí řeky tak, abychom se nepletli do cesty parníkům. Ty vždy svým průjezdem a výtlakem vytvářely poměrně velké vlny, kdy bylo záhodné kánoe držet špicí proti nim. Cvaknutí v takovéto vodní mase by asi těžko skončilo bez ztráty lodě. Zpočátku jsme se snažili pádlovat, ale pak jsme pochopili, že když vytvoříme soulodí a necháme se unášet řekou, vyjde to skoro nastejno, jen s tím rozdílem, že si pěkně odpočineme.

Po polední pauze, při níž jsme popřáli Helčám ke svátku, jsme vypluli na zbytek trasy. Z vodáckého hlediska nám řeka asi moc nedala, ale díky rychlosti toku to byla taková pohodka, při níž jsme vyplnili dobu, po kterou museli řidiči odpočívat. Také dnes, přestože ráno bylo zataženo, se nakonec udělalo krásně.

Po dojezdu do Schaffhausenu jsme se vesměs vypravili na prohlídku asi pět kilometrů vzdálených Rýnských vodopádů. Jesici, Karel a Žlouti si však předtím bezostyšně udělali v parku barbecue party, když si uprostřed města vytáhli gril a na něm připravili nějaké ty dobroty.

Prohlídka Rýnských vodopádů nám přinesla další neopakovatelné zážitky. Tento přírodní úkaz široký 150 a vysoký 22 metrů, jakýsi útes ve vápenci Švýcarské Jury, tvoří největší vodopád v Evropě. Pohled na něj z několika pro tento účel vytvořených plošin, či z nábřeží

pod vodopádem, byl opravdu úchvatný. Řeka se zde propadala do hlubiny třístíc se přitom do divoce bublající pěny. Vodní tříšť se pak nesla vzduchem do veliké dálky a hukot vody přehlušoval vše kolem. Zajímavé byly také dva skalní ostrůvky uprostřed vodopádů, na nichž jsou pozorovací plošinky, kam dováží turisty proti proudu plující lodice, pro překonání síly toku vybavené silnými motory.

Po návratu k lodím jsme je v rekordním čase naložili a pak nasedli do autobusu. Teď jsme již vyrazili definitivně domů. Ještě jsme se zastavili na zhotovení večere na odpočívadle u dálnice, přičemž jsme byli šokováni skutečností, že místní záchodky byly vybaveny počítačem připojeným na Internet.

Neděle 19. srpna 2001 (návrat do Prahy): Po noci strávené v autobuse jsme ráno přešli rakousko-české hranice a dopoledne pak dorazili do Prahy. A to byl již skutečný konec naší skvělé dovolené. Je pravdou, že někteří z nás trochu mrmlali nad časovou či fyzickou náročností zájezdu, ale jen s překonáním těchto malicherností jsme mohli v poměrně krátké době absolvovat program, který pro nás byl připraven, a nepřijít tak o některé z těch úžasných zážitků.